

UDK 271.973(497.4 Škofja Loka)"17"
Prejeto: 30. 04. 2003

Kronika in nekrolog loškega samostana klaris – 18. stoletje

DAMJAN HANČIČ

arhivist, Zgodovinski arhiv Ljubljana, Mestni trg 27, SI-1000 Ljubljana

IZVLEČEK

Članek je nadaljevanje oziroma drugi del predstavitve vira iz zasebnega arhivskega gradiva Kronike škofjeloških klaris. Tu je objavljen drugi del Kronike. Obsega obdobje 18. stoletja, vse do razpustitve klariškega samostana, podatki o datumih smrti nekdanjih loških klaris (tedaj uršulink) pa segajo tudi še do tridesetih let 19. stoletja.

KLJUČNE BESEDE: klarise, Škofja Loka, redovnice, samostan, kronika

ABSTRACT

CHRONICLE AND NECROLOGY OF POOR CLARES IN ŠKOFJA LOKA – THE 18TH CENTURY

The paper is a continued presentation of the Chronicle from the Škofja Loka Poor Clares private archive. Here the second part of the Chronicle is published. It describes the 18th century and ends with the dissolution of the Poor Clares convent. The dates of death of Poor Clares (Ursulines at the time) cover an even longer period, up to the 1830's.

KEY WORDS: Poor Clares, Škofja Loka, nuns, convent, chronicle

Pričujoči članek je nadaljevanje pregleda podatkov iz Kronike loških klaris, katerega prvi del je bil objavljen v Zborniku ob 70. letnici Marije Oblak Čarni. Gre za predstavitev zasebnega arhivskega vira, ki se hrani v Arhivu uršulinskega samostana Škofja Loka (AUŠ), *KRONIKE, Kronika 1683-1860: Klarise in uršulinke*". Ta članek zajema podatke iz 18. stoletja.

1. Leta 1701 po veliki noči je vstopila v samostan **Marija Izabela Siberau** iz Ljubljane, hči Jurija Siberaua, nekdanjega davkarja v deželnem glavnem mestu Ljubljana, in njegove žene Marije Ane, roj. Walter. Stara je bila 17 let. Redovno preobleko je opravila 13. novembra 1701 ob 11. uri pred opatinjo in gorenjskim arhidiakonom Janezom Andrejem Flachenfeldom (župnik v Mengšu). Pri slovesnosti je v slovenskem jeziku pridigal župnik iz Stare Loke Andrej Hudačut. Dobila je redovno ime *Marija Ana*. Redovne zaobljube je opravila 26. novembra 1702 ob 11. uri, po preteku noviciata v roke opatinje in ob navzočnosti omenjenega arhidiakona in celotnega konventa, in sicer v spovednici. Na slovesnosti je v slovenščini pridigal Andrej Hudačut.¹ Umrla je 30. januarja 1746

med 7. in 8. uro zjutraj, po kratki telesni slabosti in močni vročini, v 62. letu starosti in 45. letu redovništva. Pokopali so jo na ponedeljek, 31. 1. zjutraj, po opravljeni maši zadušnici.²

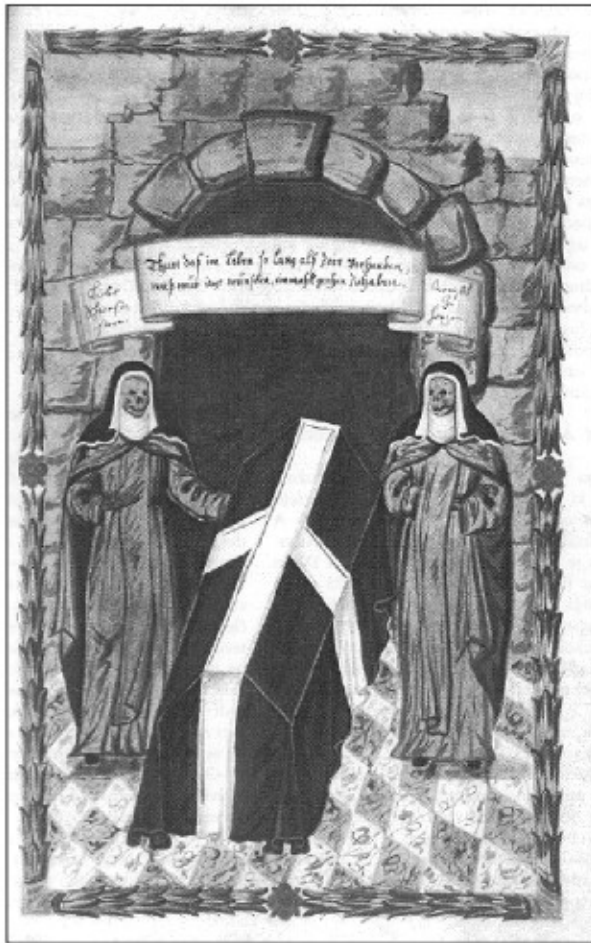
2. Dne 23. januarja 1703 je bila v samostan sprejeta **Marija Terezija von Utschan** z Brda (Eghk), hči Franca Sigmunda Utschana, nekdanjega upravnika gospostva Brdo in njegove žene Ane Marije roj. Moretič. Bila je stara 15 let. Redovno preobleko je opravila 16. septembra 1703, in sicer pred opatinjo in gorenjskim arhidiakonom Flachenfeldom, z običajno slovesnostjo ob 7. uri, pri kateri je v slovenskem jeziku pridigal jezuit p. Paradžič, nato pa med glavno slovesnostjo ob 11. uri v nemščini p. Hoffstätter, tudi jezuit. Dobila je redovno ime *Marija Cecilija*. Redovne zaobljube zaradi nezadostnega števila let ni mogla opraviti po končanem noviciatu, ampak jih je opravila šele 2. februarja 1705.³ Umrla je 3. decembra 1733 med 1. in 2. uro popoldne, v 46. letu starosti in 31. letu redovništva. Imela je hudo dolgotrajno bolezen.⁴

¹ Kronika, Arhiv uršulinskega samostana Škofja Loka (AUŠ), Kronika 1683-1860: klarise in uršulinke, str. 44, 45.

² Mrliška knjiga klaris; glej prejšnji citat, MK, str. 62, 63.

³ Kronika, str. 45, 46.

⁴ MK, str. 50, 51.

*Upodobitev v Kroniki loških klaris
(Arhiv uršulinskega samostana Sveti duh
pri Škofji Loki)*

3. Leta 1703, 2. oktobra, je bila v samostan sprejeta **Marija Lucija Dolenc** iz Škofje Loke, hči Sebastijana Dolenca, nekdanjega kontrolorja (Gegenschreiber) Loškega gospostva, in njegove žene Marije Seitter (Sitar). Redovno preobleko je opravila 20. januarja 1704 ob 11. uri, in sicer v 16. letu starosti pred opatinjo in gorenjskim arhidiakonom Flachenfeldom, z običajno slovesnostjo, pri kateri je v slovenščini pridigal Andrej Hudečut. Dobila je redovno ime **Marija Angelika**. Redovne zaobljube je opravila 2. februarja 1705, ob 11. uri, v roke opatinje in ob navzočnosti omenjenega arhidiakona in celotnega konventa v spovednici. Pri slovesnosti je v slovenskem jeziku pridigal kapucin p. Korbinian.⁵ Umrla je 26. novembra 1741 po peti uri popoldne, po naporni in dolgi bolezni in notranjih bolečinah v prsih, v 53. letu starosti in 37. letu redovništva. Pokopali so jo 28. novembra 1741 po opravljeni vigiliji za rajne in končani sv. maši.⁶

⁵ Kronika, str. 46, 47.

⁶ MK, str. 61.

4. V letu 1704 je v 16. letu starosti umrla redovna kandidatinja **Marija Jožefa Hohenwart**. S soglasjem spovednika Bergamaša je v obdobju bolezni, ko je kazalo, da bo umrla, opravila redovno preobleko skupaj z zaobljubo. Kmalu nato je umrla.⁷

5. Dne 1. novembra 1704 je bila v samostan sprejeta **Marija Felicita**, grofica **Lichtenberg** z Ortneka, hči Jurija Gotfrieda Lichtenberga in njegove žene Marije Elizabete, roj. grofice Engelshaus. Stara je bila 20 let. Redovno preobleko je opravila 25. januarja 1705, ob 11. uri, pred opatinjo in gorenjskim arhidiakonom Flachenfeldom, z običajno slovesnostjo, pri kateri je omenjeni imel slovensko pridigo. Dobila je redovno ime **Marija Ignacija**. Redovne zaobljube je opravila 25. januarja 1706, po preteku noviciata, v roke nanovo izvoljene opatinje Suzane Hohenwart (ki je bila sicer potrjena šele 13. junija 1706) ter v navzočnosti gorenjskega arhidiakona in celotnega konventa, pri čemer je omenjeni arhidiakon imel pridigo v slovenskem jeziku.⁸ Umrla je 5. januarja 1749 med 9. in 10. uro dopoldne po šest tednov trajajoči telesni slabosti, v 64. letu starosti in 48. letu redovništva. Bila je ponižna redovnica, veliko skrb je posvečala ubogim, zlasti bolnim. Bila je tudi opatinja za dobo treh let. Pokopana je bila 6. 1., na dan Sv. treh kraljev, po večernicah.⁹

6. Leta 1707, v postnem času sta bili v samostan sprejeti dve dekleti; 11. septembra ob 11. uri tega leta sta pred opatinjo in gorenjskim arhidiakonom Flachenfeldom opravili redovno preobleko ob običajni slovesnosti, pri kateri je omenjeni arhidiakon tudi pridigal, in sicer v slovenščini. Prva je bila **Frančiška Elenora Jurič** s Struge, hči Wolfa Fridrika barona Juriča in njegove žene Judite Terezije, roj. Barbo, grofice Wachsenstein. Stara je bila 24 let in je dobila redovno ime **Marija Ksaverija**. Druga pa je bila **Marija Kristina von Liechtenberg** iz Žužemberka, hči Wolfa Andreja von Liekenberga in njegove žene Marije Uršule, roj. Lukman. Bila je stara 21 let in je dobila redovno ime **Marija Alojzija**. Redovne zaobljube sta opravili 23. septembra 1708 ob 11. uri, po končanem noviciatu, v roke opatinje in v navzočnosti gorenjskega arhidiakona in celotnega konventa, in sicer v spovednici. Na tej slovesnosti je imel pridigo v nemškem jeziku Johan Jakob Schilling, župnik v Kranju.¹⁰ Marija Ksaverija Jurič je umrla 26. maja 1756 med 6. in 7. uro zvečer po 6 dni dolgi bolezni, v 77. letu starosti in 49. letu redovništva. Bila je nekdanja opatinja, to funkcijo je opravljala tri leta. Pokopal jo je samostanski spovednik

⁷ MK, str. 40.

⁸ Kronika, str. 47, 48.

⁹ MK, str. 63.

¹⁰ Kronika, str. 48, 49.

Matej Raspotnik, in sicer dne 28. maja.¹¹ Marija Alojzija von Liechtenberg, pa je umrla 4. oktobra 1766; tudi ta je nekaj časa opravljala službo opatinje. To se je zgodilo potem, ko je, dan prej, 3. oktobra s preostalimi sestrami v spovednici opravila redno spoved. Takrat se je še čisto dobro počutila, zvečer po opravljeni molitvi brevirja in svoji običajni pobožnosti, pa jo je obšla slabost in morala je leči v posteljo. Tam je negibno ostala do zjutraj naslednjega dne, ko je prišel samostanski spovednik Pavel Božič (Weinacht) in ji podelil poslednje maziljenje in splošno odvezo. Umrla je med 8. in 9. uro zjutraj, na sam praznik sv. Frančiška Asiškega, v 81. letu starosti in 59. letu redovništva. Odlikovala sta jo ponižnost in razsvetljeni razum. Službo opatinje je opravljala kar 12 let, saj je bila potem, ko je bila soglasno izvoljena za prvi mandat, še trikrat potrjena za to funkcijo. Pokopana je bila v petek, 5. oktobra, ob 5. uri popoldne. Tri dni zatem so zanjo opravljali še petje za mrličem.¹²

7. Leta 1711, 21. junija, je bila v samostan sprejeta **Marija Ana Apfaltrer** iz Turna pri Crnomlju, hči Janeza Bernarda von Apfaltrerja in njegove žene Marije Terezije, roj. Flachenfeld. Stara je bila 16 let. Še istega dne ob 11. uri je bila redovno preoblečena pred opatinjo in gorenjskim arhidiakonom Flachenfeldom; pri slovesnosti je imel nemško pridigo jezuit pater Erberg. Dobila je redovno ime *Marija Ludvika*. Redovne zaobljube je opravila 26. junija 1712, v roke opatinje in v navzočnosti arhidiakona Flachenfelda, ob običajni slovesnosti s pridigo.¹³ Umrla je 22. aprila 1718, med 7. in 8. uro, po opravljeni spovedi. Stara je bila 23 let.¹⁴

8. Na isti dan, 21. junija 1711, je vstopila v samostan in opravila redovno preobleko tudi **Marija Katarina Raigersfeld** iz Ljubljane, hči Sebastijana Raigersfelda in njegove žene Marije Izabele, roj. Sorgfeld. Stara je bila 16 let. Dobila je redovno ime *Marija Maksimilijana*. Redovne zaobljube je opravila 26. junija 1712.¹⁵ Umrla je 30. januarja 1772, v 77. letu starosti in 58. letu redovništva. V izpolnjevanju vseh samostanskih duhovnih opravil je bila zelo vztrajna in jih je v celoti izpolnjevala tudi še v starosti. Zjutraj je bila vedno prva na koru, do visoke starosti pa je opravljala tudi zahtevno vajo kesanja; prav tako je niso mogli pregovoriti, da bi vsaj nazadnje v hudi boleznii zamenjala trdo slamnato posteljo za kako mehkejšo ležišče.¹⁶

9. Dne 11. januarja 1713 je v 18. letu umrla gdč. *Marija Renata baronica Egg* (samostanska

gojenka). Bila je zvesta častilka sv. Jožefa, pred smrtjo pa je zaprosila za redovni habit klariškega reda in bila vanj po smrti tudi oblečena. Tudi pokopali so jo v klariško samostansko grobnico.¹⁷

10. Leta 1714 je bila v samostan sprejeta **Marija Dolenc**, hči Luka Dolenca in njegove žene Elizabete, roj. Rokauc (Rakhautsch). Stara je bila 17 let. Redovno preobleko je opravila 21. oktobra tega leta, pred novo opatinjo Marijo Barbaro Petričević (za opatinjo izvoljena 23. maja 1714) in starološkim župnikom Andrejem Hudačutom. Pri slovesnosti je pridigal kapucin pater Krištof – gvardijan kapucinskega samostana v Ljubljani. Dobila je novo redovno ime *Marija Kordula*. Redovne zaobljube je opravila 18. novembra 1715 ob 11. uri, po preteku noviciata, v roke opatinje ter pred gorenjskim arhidiakonom Andrejem Flachenfeldom in celotnim konventom, v spovednici v zakristiji. Pridigo je imel gvardijan Krištof.¹⁸ Umrla je 3. junija 1751, med 1. in 2. uro popoldne, v 55. letu starosti in 38. letu redovništva. Pokopana je bila 4. 6., po opravljeni maši zadušnici in oficiju.¹⁹

11. Leta 1716, 6. maja, je bila v samostan sprejeta **Marija Ana Jugovič**, hči Janeza Tomaža Jugoviča, takrat mestnega sodnika v Škofji Loki in njegove žene Marije Regine, roj. Mayerhoffen. Stara je bila 15 let. Pri preobleki je dobila redovno ime *Marija Julijana*. Umrla je 10. avgusta 1718, ob 12. uri, stara je bila 18 let.²⁰

12. Prav tako je bila tega dne sprejeta **Marija Suzana Schuber**, hči Andreja Schuberja, knjigovezca iz Ljubljane, in njegove žene Katarine Jaunič. Stara je bila 18 let. Dobila je redovno ime *Marija Ivana*. Obe sta istega dne (gornji datum) opravili redovno preobleko, in sicer pred opatinjo in gorenjskim arhidiakonom Flachenfeldom. Pri slovesnosti je v slovenskem jeziku pridigal ljubljanski kapucinski gvardijan pater Krištof, ki je bil tisti čas pridigar v novi kapucinski cerkvi v Škofji Loki. Redovno zaobljubo je opravila le Marija Julijana Jugovič, ker je Schuberjeva 98 dni pred redovnimi zaobljubami umrla. Opravila jo je 4. maja 1717, v roke opatinje in v navzočnosti Pavla Bergamaša, skrbnika beneficija Sv. Trojice v Škofji Loki, ter celotnega konventa. Slovesnost je potekala v spovednici. Slovensko pridigo pri slovesnosti je imel kapucin pater Krištof iz Ljubljane.²¹

13. Leta 1718 je bila v samostan sprejeta **Marija Terezija Plavec (Plauz)** iz Ljubljane, hči Andreja Plavca, zapriseženega sodnega zagovornika (solicitorja) iz Ljubljane, in njegove žene Marije Ane, roj. Fischer. Stara je bila 18 let.

¹¹ MK, str. 67.

¹² MK, str. 72, 73.

¹³ Kronika, str. 49, 50.

¹⁴ MK, str. 46.

¹⁵ Kronika, str. 50, 51.

¹⁶ MK, str. 80, 81.

¹⁷ MK, str. 42.

¹⁸ Kronika, str. 53.

¹⁹ MK, str. 64., 65.

²⁰ MK, str. 47.

²¹ Kronika, str. 54, 55.

Redovno preobleko je opravila 13. junija 1718, ob 11. uri, pred opatinjo in Pavlom Bergamašem, oskrbnikom beneficija Sv. Trojice, z običajno slovesnostjo, pri kateri je v nemškem jeziku pridigal jezuit pater Filip. Dobila je redovno ime *Aleksija*. Redovne zaobljube je opravila 18. junija 1719, po končanem noviciatu, v roke opatinje in ob navzočnosti gorenjskega arhidiakona Flachenfelda in celotnega konventa in sicer ob 12. uri v spovednici. Pri slovesnosti je v nemškem jeziku pridigal jezuit pater Filip.²² Umrla je 20. januarja 1753, okrog 10. ure zvečer po 3 dni trajajoči bolezni, v 53. letu starosti in 35. letu redovništva. Približno 30 let je vdano in veselo prenašala veliko slabost, pa tudi vse samostanske dolžnosti. Bila je tudi magistra novink. Pokopal jo je starološki župnik Franc Leopold Kallni.²³

14. Leta 1719 sta bili v samostan sprejeti rodni sestri **Marija Neža** in **Marija Helena Nagodič** (Nahoditz) iz Kranja, hčerki Janeza Mihaela Nagodiča, meščana, šolmojstra in organista v Kranju in njegove žene Marije Neže, roj. Zvernik. Marija Neža je bila stara 19 let, Marija Helena pa 17. Preobleka se je opravila ob navzočnosti opatinje in gorenjskega arhidiakona Flachenfelda. Slovesnost je bila ob 7. uri, in sicer brez pridige. Prva sestra je dobila redovno ime Marija Viktorija, druga pa Marija Ivana. V samostan sta bili vzeti brez pogoja, da prineseta doto, ker sta bili glasbenici in ju je samostan zaradi tega nujno potreboval. Redovne zaobljube sta opravili 27. oktobra 1719, in sicer v roke opatinje in v navzočnosti arhidiakona Flachenfelda in celotnega konventa, ob 11. uri v spovednici. Pri slovesnosti je imel slovensko pridigo frančiškan pater Sigmund Škrpin (Franciskaner ordens lector zu Laybach).²⁴ *Marija Viktorija Nahodič* je umrla 17. decembra 1761, na četrtek, ob pol petih zjutraj, po pet dni trajajoči bolezni, v 61. letu starosti in 42. letu redovništva. Pokopana je bila 18. novembra.²⁵ *Marija Ivana Nahodič* je umrla 12. julija 1777 ob pol štirih popoldne v 76. letu starosti in 60. letu redovništva. V samostan je bila sprejeta zaradi glasbe oz. muziciranja. Bila je dobro telesno zgrajena, saj v vsem življenju ni niti enkrat zbolela. Bila je najstarejša redovnica v samostanu. Za njeno prizadevanje na glasbenem področju bi bilo, kot poroča Kronika, najbolje navesti kar 150. psalm, ki pravi: *Hvalite ga z glasom roga, hvalite ga s harfo in citrami; hvalite ga z bobnom in plesom, hvalite ga s strunami in flavto; hvalite ga na cimbalu zvočne, hvalite ga na cimbalu doneče! Vse, kar je opravljala, je delala z najboljšim namenom ugajati Bogu. Ker si je hotela zagotoviti, da bo*

zagotovo prišla v nebesa oziroma, da bi bila "nevarna pot v večnost bolj gotova", je prosila, da bi ji spovednik vsak dan podelil blagoslov, ki ga je sicer podeljeval celotnemu konventu zvečer. To ji je bilo ugodeno, in tako je šla v govorilnico ali na kak drug kraj ter opravljala z redovnimi ali svetnimi ljudmi nujen in kratek pogovor. Njen pozdrav je bil: *Hvaljen bodi Jezus Kristus in slavjen in poveličevan*. Njena prva in zadnja bolezen je bilo oslabenje želodca, ker ni mogla več zaužiti nobene jedi. Zato pa je zadnje tri dni vsak dan prejemale sv. obhajilo.²⁶

15. Leta 1720, 28. oktobra, je bila v samostan sprejeta in preoblečena **Marija Jožefa Smledniška** (von Flödnik), hči Hansa Adama Smledniškega in njegove žene Marije Terezije, roj. Okhlig. Stara je bila 18 let. Slovesnost je potekala pred opatinjo, gorenjskim arhidiakonom Flachenfeldom. Na slovesnosti je imel nemško pridigo ljubljanski frančiškan pater Sigmund Škrpin. Redovnih zaobljub ni mogla napraviti takoj po preteku enega leta noviciata, ampak je morala počakati še 7 mesecev in je zaobljube opravila 9. junija 1722. Na slovesnosti ni bilo pridige.²⁷ Umrla je 8. februarja 1743, ob 11. uri dopoldne, po 4 mesece trajajoči bolezni, točneje pljučni jetiki. Bila je stara 41 let in v 25. letu redovništva. Pokopali so jo 9. 2. 1743.²⁸

16. Leta 1722, 1. februarja sta bili v samostan sprejeti dve dekleti. Prva je bila **Marija Ana Strupi** iz Kranja, hči Janeza Fridrika Strupija in njegove žene Marije Ane, roj. Utschen. Stara je bila 16 let. Redovno ime: *Marija Jožefa*. Druga je bila **Marija Neža Križaj** iz Ljubljane, hči Sebastijana Križaja, meščana Ljubljane, in njegove žene Marjete, roj. Rokavec (Rokauz). Stara je bila 16 let. Slovesnost redovne preobleke obeh je potekala 1. 2. ob 11. uri, v navzočnosti ljubljanskega generalnega vikarja Jakoba Schillinga, z običajno slovesnostjo, pri kateri je imel nemško pridigo kapucin pater Benignus. Redovno ime: *Marija Terezija*. Redovne zaobljube sta obe napravili po končanem noviciatu, dne 2. februarja 1723 ob 12. uri, v roke opatinje in ob navzočnosti župnika pri beneficiju Sv. Trojice ter hkrati samostanskega spovednika Sebastijana Vodnika ter celotnega konventa. Na slovesnosti je imel pridigo v slovensščini pater Kerubin, gvardijan loškega kapucinskega samostana.²⁹ *Marija Jožefa Strupi* je umrla 10. marca 1736 zvečer med 8. in 9. uro v 30. letu starosti in 14. letu redovništva,³⁰ *Marija Terezija Križaj* pa je umrla 3. aprila 1781 med 11. in 12. uro ponoči, v 76. letu starosti in 60. letu redovništva. V letih

²² Kronika, str. 56, 57.

²³ MK, str. 66.

²⁴ Kronika, str. 57, 58.

²⁵ MK, str. 69.

²⁶ MK, str. 85, 86.

²⁷ Kronika, str. 59, 60.

²⁸ MK, str. 62.

²⁹ Kronika, str. 60, 61.

³⁰ MK, str. 52.

redovništva je bila vseskozi preizkušana s hudimi boleznimi, ranami, imela je tudi odprto nogo. Devet let je bila samostanska opatinja. V obdobju svojega opatovanja si je močno prizadevala prizadevala, da Božjo slavo pospeševali tudi z lepo glasbo; zato je v samostan sprejela 3 v glasbi večča dekleta, celo iz Češke. Njen zadnji smrtni boj je trajal 8 ur.³¹

17. Dne 15. januarja 1723 je bila sprejeta v samostan in 5. junija preoblečena v redovna oblačila **Ana Frigida Florjančič**, stara 18 let, iz Ljubljane, hči Janeza Štefana Florjančiča iz Treuenfelda, zapriseženega odvetnika kranjskih deželnih stanov, in njegove žene Ane Genovefe roj. Kunstl. Preoblečena je bila pred svojim bratom Janezom Dizmom Florjančičem, župnikom v Višnji Gori. Pridiga je bila v nemščini, opravil pa jo je frančiškan pater Sigmund. Dobila je redovno ime *Matilda*. Redovne zaobljube je opravila 13. junija 1724, v roke opatinje in v navzočnosti arhidiakona Flachenfelda in celotnega konventa, ob 11. uri v spovednici. Pridigo je imel kapucin pater Anhelm.³² Umrla je 13. novembra 1763 (nedelja) zvečer ob tričetrt na enajst, v 59. letu starosti in 40. letu redovništva zaradi srčne vodenice. Bila je zgled ubožstva in sestrskosti ljubezni. Še dan pred smrtjo se je skupaj s sosestrami spovedala in na dan smrti zjutraj prejela še sveto obhajilo. Istega dne zvečer se je še drugič spovedala in tri ure pred smrtjo prejela zadnjo popotnico, ob pol enajstih, ravno pred svojo smrtjo, pa je še pri zavesti prejela poslednje maziljenje in nekaj minut zatem mirno in brez vsakega strahu zaspala.³³

18. Istega dne, to je 15. 1. 1723, sta bili sprejeti, vendar šele 13. junija redovno preoblečeni pred gorenjskim arhidiakonom Flachenfeldom, pri čemer je imel pridigo v nemškem jeziku Janez Anton von Erberg še dve dekleti. Prva je bila **Marija Terezija Warnus** iz Ljubljane, stara 18 let, hči Matije Warnusa in njegove žene Ane Katarine, roj. Toman; dobila je redovno ime *Serafina*. Druga pa je bila **Marija Beatrika von Modersheim** s Stajerskega, stara 19 let. Bila je hči Petra Modersheima in njegove žene Marije Terezije, roj. Koschen. Redovno ime: *Marija Katarina*. Redovne zaobljube sta opravili 13. 6. 1724.³⁴ Marija Katarina von Modersheim je umrla 20. junija 1777 med 3. in 4. uro popoldne, v 74. letu starosti in 54. letu redovništva. Bila je dobrega značaja in se je zelo trudila izpolnjevati redovne zaobljube in pravila. Bila je goreča svetilka in zrcalo kreposti, med drugim je bila tudi magistra novink, ki jih je zelo zgledno pripravljala na redovno življenje. Njena zadnja bolezen

je trajala skoraj leto dni in kljub bolečinam je vse herojsko prenašala.³⁵ Marija Serafina (od Deteta Jezusa) Warnus je umrla 1. januarja 1789, v 84. letu starosti. Redovnica je bila 66 let, od tega 60 let v klariškem redu, 6 let pa pri uršulinkah. Izdelovala je čudovite paramente, nadarjena pa je bila tudi za glasbo. Posebno izkušena je bila v svečarstvu. Trinajst let je bila tudi opatinja (v klariškem obdobju). Imela je veliko kreposti in bila je zelo pobožna. Samostanu je prinesla znesek v višini prek 40.000 goldinarjev, kljub temu pa zase ni zavoljo ubožstva zadržala niti beliča. Zato jo smemo imeti za drugo ustanoviteljico tega samostana, saj je ta denar omogočil povečanje samostanske zgradbe, ureditev vrta, izdelavo novega glavnega oltarja in popravilo stranskega oltarja. Zlasti je čistila Dete Jezusa in brezmadežno srce Device Marije. Previdel jo je samostanski spovednik Franc Svetec. Pokopana je bila 3. 1. 1789, na pokopališču v Stari Loki.³⁶

19. Leta 1725, 4. maja, je bila v samostan sprejeta **Marija Barbara von Lichtenthurn** z Gamberka, stara 17 let, hči Adama Franca barona Lichtenthurna in njegove žene Marije Rozalije, baronice Polhograjske. Redovno ime: *Marija Frančiška*. Umrla je 11. decembra 1774 opoldne v 66. letu starosti in 49. letu redovništva. Bila je bogaboječa redovnica, ponižna, povsem predana samoti in molitvi, vedno je iskala mesta, da se je od nje kaj zahtevalo in da bi se mogla samozaničevati. Svojo bolezen (bolečine v križu) je potrpežljivo prenašala, ne da bi se kadar kaj pritoževala. Izkazovala je pobožnost Bogu in zlasti Materi Božji. Na vse vigilije oziroma predvečere marijanskih praznikov se je strogo postila in celih 20 let je zjutraj zvonila avemarijo. Njena želja je bila, da čimprej prispe h Kristusu; to ji je bilo tudi uslišano, saj jo je Bog poklical k sebi v nič več kot 24. urah ležanja, potem ko je njeno telo napadla mrzlina. Bila je previdena s svetimi zakramenti, in potem ko ji je bila podeljena splošna odveza, se je zatekla za kratek čas k svetemu prigovarjanju. Z besedami, "*Jezus, Marija in Jožef, v vaše roke izročam svojega duha*", je umrla polna tolažbe in veselja v Gospodu.³⁷

20. Istega dne (4. 5. 1725) je bila sprejeta tudi **Marija Frančiška Kosel** iz Škofje Loke, stara 18 let, hči Hansa Jakoba Kosela, inšpektorja – kontrolorja loškega gospostva – in njegove žene Marije Barbare, roj. Jäger. Redovno ime: *Marija Ludvika*. Umrla je 8. septembra 1770, med 9. in 10. uro, v starosti 61 let in po 44-tih letih redovništva.³⁸ Tako Koselova kot tudi Lichtenthurnova sta bili preoblečeni pred arhidiakonom Flachenfeldom ob 11. uri. Pridigo v slovenskem

³¹ MK, str. 87, 88.

³² Kronika, str. 61, 62.

³³ MK, str. 70.

³⁴ Kronika, str. 62.

³⁵ MK, str. 85.

³⁶ MK, str. 89, 90.

³⁷ MK, str. 83.

³⁸ MK, str. 76.

jeziku je opravil jezuit pater Kerniz. Redovne zaobljube sta obe opravili 16. septembra 1726, ob 11. uri, po preteku noviciata, v roke opatinje in v navzočnosti samostanskega spovednika Sebastijana Vodnika ter celotnega konventa v spovednici. Pri slovesnosti je v slovenskem jeziku pridigal župnik v Sori Bernard Bogataj.³⁹

21. Dne 9. maja 1727 sta v samostan vstopili dve dekleti, in sicer **Marija Kresencija von Mordax**, stara 20 let doma iz Rake (von Arh), hči Janeza Ferdinanda barona Mordaxa in njegove žene Marije Frančiške roj. grofice Thurn. Redovno ime: *Marija Rozalija*. Druga je bila **Marija Neža Feichtinger**, stara 18 let, iz Škofje Loke, hči Lovrenca Feichtingerja – takrat mestnega sodnika v Loki, in njegove žene Marije Neže, roj. Dolenc. Redovno ime: *Marija Antonija*. Obe sta bili preoblečeni pred kamniškim župnikom Maksom Leopoldom Raspom, dne 9. novembra, ob 11. uri. Nemško pridigo je imel Johan Anton von Erberg. Redovne zaobljube sta opravili 14. novembra 1728, po preteku noviciata, v roke opatinje in ob navzočnosti arhidiakona Flachenfelda in celotnega konventa, ob 11. uri v spovednici. Ob tej slovesnosti je imel slovensko pridigo Wolf Anton Issenhaus – župnik v Moravčah.⁴⁰ Marija Rozalija Mordax je umrla 7. julija 1735, med 8. in 9. uro zvečer, v 28. letu starosti in 8. letu redovništva, po potrpežljivem prenašanju bolezni. Pokopal jo je samostanski spovednik Urban Miklovič.⁴¹ Marija Hortulana Frichtinger pa je umrla 30. junija 1771, med 6. in 7. uro v 63. letu starosti in 45. letu redovništva. Umrla je zaradi srčne vodenice. To bolezen je trpela 30 dni. Odlikovala se je po ljubezni do bližnjega.⁴²

22. Dne 21. januarja 1729 je bila v samostan sprejeta **Marija Cecilija Reschen** iz Ljubljane, stara 22 let, hči Ignaca Reschena, zapriseženega odvetnika kranjskih deželnih stanov, in njegove žene Marije Ane Karus. Slovesno preobleko je opravila 6. junija 1729, pred opatinjo in kamniškim župnikom Raspom ob običajni slovesnosti ob 11. uri; pridigo v nemškem jeziku je imel kapucin pater Benignus – gvardijan samostana v Loki. Redovno ime: *Marija Hiacinta*. Redovne zaobljube je opravila 13. junija 1730, v roke opatinje in v navzočnosti gorenjskega arhidiakona Flachenfelda, z običajno slovesnostjo, ob 11. uri v spovednici; pridigo v nemškem jeziku je imel jezuit p. Konrad.⁴³ Umrla je 17. junija 1739, med 5. in 6. uro popoldne, po prestani pol leta trajajoči bolezni sušice, v 32. letu naravne starosti in 10. letu redovništva. Pokopal jo je samostanski spovednik Ignacij Bernard Upper.⁴⁴

³⁹ Kronika, str. 63.

⁴⁰ Kronika, str. 64.

⁴¹ MK, str. 51, 52.

⁴² MK, str. 79, 80.

⁴³ Kronika, str. 65.

⁴⁴ MK, str. 59.

Nunska cerkev v Škofji Loki

23. Dne 17. julija 1730 je bila v samostan sprejeta **Frančiška Košir** iz Ljubljane, stara 18 let, hči Franca Koširja in njegove žene Marije Ane. Preoblečena je bila na nedeljo po prazniku sv. Martina istega leta, pred opatinjo in kamniškim župnikom Raspom z običajno slovesnostjo ob 11. uri, pri kateri je imel slovensko pridigo kapucin iz Kranja, redni pridigar v Loki. Poimenovali so jo *Marija Neža*. Redovne zaobljube je opravila leta 1731, v roke opatinje in ob navzočnosti patra jezuita Lovrenca Pogačnika, z običajno slovesnostjo v spovednici poleg zakristije ob navzočnosti celotnega konventa. Pri tem je imel pater Lovrenc Pogačnik pridigo v slovenskem jeziku.⁴⁵ Umrla je 15. julija 1757, med 3. in 4. uro popoldne, v 45. letu starosti in 27. letu redovništva.⁴⁶

24. Dne 17. septembra 1732 je bila v samostan sprejeta **Marija Ana Rastern** iz Ljubljane, hči Leopolda Rasterna, knjigarja kranjskih deželnih stanov, in njegove žene Marije Ane. Redovno preobleko je opravila 17. januarja 1733, pred opatinjo in župnikom v Žalcu na Štajerskem Ferdinandom Rasternom, z običajno slovesnostjo ob 11. uri; pridigo je imel Janez Rastern. Dobila je redovno ime *Marija Avgušтина*. Redovno zaobljubo je opravila 6. januarja 1734, po preteku

⁴⁵ Kronika, str. 66.

⁴⁶ MK, str. 67, 68.

noviciata, v roke opatinje in v navzočnosti gorenjskega arhidiakona Leopolda Petacija in celotnega konventa, ob 11. uri v spovednici; pridigo je imel kapucin pater Valerij; kot samostanski nemški pridigar je imel pridigo v slovenščini.⁴⁷

25. Dne 8. maja 1735 je bila v samostan sprejeta **Marija Katarina Mosser** iz Špitalla ob Dravi na Koroškem, stara 23 let, hči Jožefa Antona Mosserja in njegove žene Marije Leopoldine. Prav tako je bila istega dne v samostan sprejeta **Jera Juraj**, stara 15 let, hči Janeza Juraja in njegove žene Marije. Redovno preobleko sta omenjeni opravili pred gorenjskim arhidiakonom grofom Leopoldom Petazzijem, z običajno slovesnostjo, pri kateri je imel pridigo v nemškem jeziku pater Tobias, prior avguštincev. Prva je dobila redovno ime *Marija Leopoldina*, druga pa *Marija Kajetana*. Redovne zaobljube sta obe opravili 27. maja 1736, v roke opatinje in ob navzočnosti arhidiakona Petazzija, v spovednici in z običajno slovesnostjo, pri kateri pa ni bilo pridige.⁴⁸ Marija Kajetana Juraj je umrla 7. maja 1777, med 10. in 11. uro dopoldne, v 57. letu starosti in 43. letu redovništva. Bila je vestna v izpolnjevanju svetih pravil in duhovnih odredb. Zelo je ljubila Boga. Več let je imela bolečine, njena zadnja bolezen pa je bilo vnetje pljuč. To bolezen je tudi vdano prenašala. V zadnjih trenutkih življenja je izgovarjala besede *Jesus, Marija, Jožef*.⁴⁹ Marija Leopoldina Mosser, pa je umrla 4. januarja 1781, ob pol štirih popoldne, v 69. letu starosti in 46. letu redovništva. Bila je vestna v izpolnjevanju redovnih pravil, 17 let tudi vodja samostanske kuhinje. Nad tem naporim delom se ni nič pritoževala, ampak je vse potrpežljivo prenašala. Še predzadnji dan svojega življenja je bila na koru in v refektoriju. Njena kratkotrajna bolezen je trajala le 28 ur.⁵⁰

26. Dne 10. maja 1739 je opatinja Marija Ignacija von Lichtenberg v samostan sprejeladve kandidatini, in sicer: **Marijo Rebeko Barbo**, hčer Andreja Danijela grofa Barbo von Waxenstein in njegove žene Marije Katarine, roj. grofice Purgstall; in **Marijo Ano Mulič**, hčer Tomaža Vincenca Muliča, ljubljanskega mestnega komornika, in njegove žene Marije Uršule, roj. Križaj. Obe sta opravili preobleko pred arhidiakonom Petazzijem, z običajno slovesnostjo, pri kateri je imel pridigo v nemškem jeziku ljubljanski stolni župnik Karel Barbo. Prva je dobila redovno ime *Marija Jožefa*, druga pa *Marija Rozalija*. Redovno zaobljubo sta opravili 15. maja 1740, v roke opatinje in v navzočnosti arhidiakona Petazzija, z običajno slovesnostjo v spovednici, pri kateri ni bilo pridige.⁵¹ Marija Rozalija (od Presvetega

Srca Jezusovega) Mulič je umrla 12. aprila 1804, v 84. letu starosti in 64. letu redovništva. Klarisa je bila 42 let, v uršulinskem redu pa je bila 22. leto. Umrla je po 8 dni trajajoči bolezn.

27. Dne 31. januarja 1740 je bila v 20. letu starosti v samostan sprejeta **Marija Ana Schluderbach**, hči Janeza Jožefa in njegove žene Marije Lavrencije. Redovno preobleko je opravila po posebnem pooblastilu pred samostanskim spovednikom Ignacijem Bernardom Upparjem, z običajno slovesnostjo, pri kateri je imel kratko slovensko pridigo pomočnik ljubljanskega generalnega vikarja Jakob Zupan. Dobila je redovno ime *Marija Cecilija*. Redovne zaobljube je opravila 5. februarja 1741, v roke opatinje in ob navzočnosti samostanskega spovednika Ignacija Bernarda Upparja, z običajno (brez pridige) slovesnostjo v spovednici.⁵² Umrla je 14. januarja 1772, med 5. in 6. uro popoldne, v 52. letu starosti in 32. letu redovništva. Bila je zelo pobožna, brala je veliko duhovnih knjig in preiskovala duha. Bolna je bila 4 leta in v tem času se je odlikovala z velikim potrpljenjem. Stranski udarec ji je zadala zadnja 5 dni trajajoča bolezen. Zadnji dan je prejela svete zakramente.

28. Dne 12. novembra 1741 je bila v samostan sprejeta **Marija Ignacija Beata Lazarini**, hči Adama Daniela Lazzarinija in njegove žene Marije Katarine, roj. grofice Lichtenberg (opatinja je bila še Marija Ignacija Lichtenberg). Stara je bila 16 let. Redovno preobleko je opravila pred kamniškim župnikom Leopoldom Raspom, ki je nadomeščal gorenjskega arhidiakona z običajno slovesnostjo, pri kateri je imel kratko pridigo v slovenskem jeziku starološki župnik Franc Leopold Kallin. Dobila je redovno ime *Marija Klara*. Redovne zaobljube je opravila 18. novembra 1742, v roke nove opatinje Marije Ksaverije Jurič in v navzočnosti gorenjskega arhidiakona Karla Žige Petazzija, z običajno slovesnostjo v spovednici, pri čemer je imel dolgo pridigo v slovenščini loški župnik Franc Jožef.⁵³ Umrla je 5. februarja 1772, med 10. in 11. uro zvečer, v 46. letu starosti in 31. letu redovništva. Umrla je nenadoma, saj se je njena smrtna bolezen razvila v 48.-tih urah. Bila je izredno pobožna redovnica, njeno življenje je bila ena sama molitev, Boga je ljubila iz vsega srca, v polnosti je izkazovala ljubezen in pobožnost tudi do Božje matere Marije ter se držala vseh sobot in vigilij Marijinih praznikov. Velikokrat se je še bolj odpovedovala, kot je bilo potrebno. Opravljala je več samostanskih služb, in sicer vse s posebno skrbnostjo in odločnostjo. Zadnja bolezen je bila pegavica. Umrla je prevadena z vsemi zakramenti in popolnoma mirno.⁵⁴

⁴⁷ Kronika, str. 67.

⁴⁸ Kronika, str. 68.

⁴⁹ MK, str. 84.

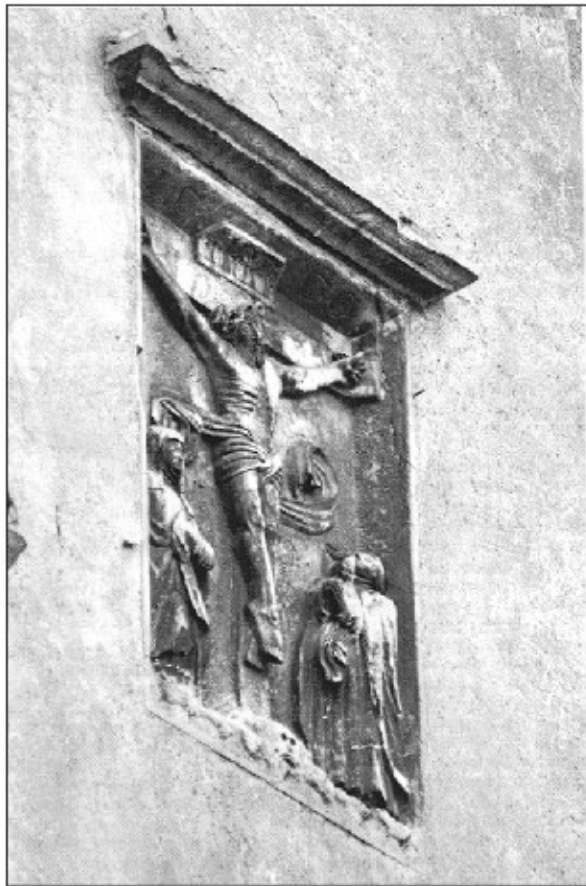
⁵⁰ MK, str. 87.

⁵¹ Kronika, str. 69.

⁵² Kronika, str. 70.

⁵³ Kronika, str. 71.

⁵⁴ MK, str. 81, 82.

Reljef na nunski cerkvi v Škofji Loki

29. Dne 13. oktobra 1743 je opatinje Marija Ksaverija Jurič v samostan sprejela **Marijo Karolino Siberau**, hčer Wolfa Andreja Konrada von Siberau in njegove žene Marije Terezije, roj. Gressing. Istega dne je bila preoblečena, stara je bila 22. let. Na slovesnosti preobleke je bil navzoč arhidiakon grof Petazzi, v slovenskem jeziku pa je pridigal Jožef Kočar, vikar pri Sv. Petru v Ljubljani. Dobila je redovno ime *Marija Hiacinta*. Redovne zaobljube je opravila 18. oktobra 1744, po pooblastilu pred samostanskim spovednikom Ignacijem Bernardom Upperjem, z običajno slovesnostjo v spovednici, ki je vsebovala le krajšo nemško pridigo.⁵⁵

30. Istega dne pa je bila sprejeta in preoblečena **Marija Antonija Lenčič**, hči ljubljanskega trgovca Filipa Jakoba Lenčiča in njegove žene Marije Neže, roj. Wisser; stara je bila 16 let.⁵⁶ Na isti dan je tudi opravila redovne zaobljube in dobila redovno ime *Marija Roza*. Umrila je 7. decembra 1802, ob pol dvanajstih dopoldne, v 76. letu starosti in 59. letu redovništva. Klarisa je bila 39 let, uršulinka pa 20 let.⁵⁷

⁵⁵ Kronika, str. 72.

⁵⁶ Kronika, str. 73.

⁵⁷ MK, str. 93.

31. Dne 9. junija 1748 je bila preoblečena **Marija Ivana Burger**, hči Franca Mihaela von Purga in njegove žene Marije Terezije, roj. Paumgarten. Stara je bila 17 let, dobila je redovno ime *Marija Magdalena*. Na slovesni preobleki je bil navzoč arhidiakon Petazzi, pridigo v slovenskem jeziku pa je imel Gašper Frankenfeld iz Gornjega Grada. Redovne zaobljube je opravila 15. junija 1749, v roke opatinje in pred arhidiakonom Petazzijem, z običajno slovesnostjo v spovednici; pridige ni bilo.⁵⁸ Umrila je 6. februarja 1790, stara 59 let in v 42. letu redovništva, od tega je bila 34 let pri klarisah in 8 let pri uršulinkah. Bila je vodja samostanske pralnice, vrtnarica in nižja ekenoma. Izkazovala je veliko ponižnost in ljubezen do sosester. Imela je vodenico.⁵⁹

32. Prav tako pa je na isti dan (9. 7. 1748) opravila redovno preobleko in nato zaobljube tudi **Marija Elizabeta Frankenfeld**, hči Sebastijana Bonaventure Frankenfelda in njegove žene Marije Neže, roj. Struppi. Dobila je redovno ime *Marija Ana*.⁶⁰ Umrila je 19. februarja 1786, v 57. letu starosti. V klariškem redu je bila 35 let. V tem obdobju je bila več let predstojnica samostanskih gojenk in hišna tajnica oziroma sekretarka; vodila je tudi vsa gospodarska in hišna opravila v samostanu. Po prestopu k uršulinkam je bila kletarica in to delo je vestno opravljala 3 leta 4 mesece in nekaj dni. Zlasti je častila trpljenje našega Odrešenika, Božjo Mater Marijo in sv. Ano ter redovne zavetnike. Bila je prva redovnica, ki so jo pokopali na pokopališču v Stari Loki.⁶¹

33. Julija 1751 je bila v samostan sprejeta **Marija Ana Urbančič**, hči Leonarda Urbančiča in njegove žene Marije, roj. Matko. Stara je bila 26 let. Redovno preobleko je opravila 14. novembra 1751, ob 11. uri, in sicer s posebnim škofovim dovoljenjem vpričo samostanskega spovednika Matija Raspotnika. Dobila je redovno ime *Marija Ignacija*. Pri slovesnosti je imel pridigo v slovenskem jeziku župnik iz Zeleznikov, Dominik Kraškovec. Redovne zaobljube je opravila 19. novembra 1752, v roke opatinje in v navzočnosti samostanskega spovednika Matije Raspotnika, z običajno slovesnostjo v spovednici.⁶²

34. Dne 12. avgusta 1753 je opatinja Alojzija Lichtenberg v samostan sprejela **Rozalijo Toman**, hčer Janeza Jurija Tomana in njegove žene Barbare Žigan iz Radovljice, staro 17 let. Preobleka se je opravila ob navzočnosti gorenjskega arhidiakona Petazzija, sprejela pa je redovno ime *Marija Jera*. Pri slovesnosti je pridigal kapucinski praznični pridigar pater Simeon, in sicer v slovenščini. Redovne zaobljube je opravila 12.

⁵⁸ Kronika, str. 74.

⁵⁹ MK, str. 90, 91.

⁶⁰ Kronika, str. 75.

⁶¹ MK, str. 89.

⁶² Kronika, str. 75, 76.

avgusta 1754, v roke omenjene opatinje in ob navzočnosti arhidiakona Petazzija in celotnega konventa, ob 11. uri v spovednici. V slovenskem jeziku je pridigal Jernej Marenik.⁶³ Omenjena je umrla 29. maja 1765 okoli polnoči, v navzočnosti rednega samostanskega spovednika Pavla Božiča (Weinacht), v 28. letu starosti in 12. letu redovništva. Potem ko je bila omenjena sestra 26. maja na binkoštno nedeljo skupaj z drugimi sestrojami obhajana in ko je skupaj z njimi opravila njihove pobožnosti, je 27. maja zvečer odšla sveža in zdrava v posteljo, naslednjega jutra pa je po 7. uri zaradi kapi izgubila vso moč in dar govora. Nato je ponoči umrla.⁶⁴

35. Dne 24. junija 1755 je opatinja Marija Alojzija Lichtenbrg sprejela v samostan **Marijo Kordulo Rokniger**, hčer trgovca Jožefa Roknigerja in njegove žene Marije Elizabete, roj. Tolmeiner. Stara je bila 18 let. Istega dne je opravila tudi preobleko in sicer v navzočnosti goriškega nadškofa Karla Mihaela Attemsa (ob tej slovesnosti je podelil blagoslov 12 študentom: nekatere je posvetil v duhovnike, drugim pa je podelil drugačne blagoslove). Slovesnost je bila ob 11. uri, slovensko pridigo pa je opravil jezuit pater Lovrenc Pogačnik. Dobila je redovno ime *Marija Benedikta*. Redovne zaobljube je opravila 27. junija 1756, v roke omenjene opatinje in v navzočnosti arhidiakona Petazzija in celotnega konventa; slovesnost je bila ob 11. uri v spovednici.⁶⁵ Umrla je 27. septembra 1759 je ob 8. uri zjutraj, po prestani 7 dni trajajoči bolezni, v 23. letu starosti in 3 letih in 3 mesecih redovništva. Pokopal jo je samostanski spovednik Matej Dolenc.⁶⁶

36. Dne 18. junija 1758 je opatinja Marija Maksimilijana Reigersfeld sprejela **Marijo Terezijo Robba**, iz Ljubljane, staro 23 let (roj. 11. 9. 1735). Bila je hči Benečana Frančeska Robbe, rokodelca in kiparja, in njegove žene Marije Ane, roj. Peterman.

37. Istega dne je bila v samostan sprejeta tudi **Marija Neža Reich** iz Kamnika, hči Gašperja Reicha in njegove žene Marije, roj. Marburger. Rojena je bila 14. 1. 1738. Obe sta bili preoblečeni pred gorenjskim arhidiakonom Karlom Žigom Petazzijem. Ožjo slovesnost in same zaobljube je vodil samostanski spovednik Matej Dolenc. Prva kandidatinja je dobila ime *Marija Julijana*, druga pa *Marija Ksaverija*. Slovesnost je bila v spovednici, in je vsebovala pridigo. Redovne zaobljube sta obe opravili 8. julija 1759 v roke opatinje in ob navzočnosti ljubljanskega kanonika Jožefa Volviča, ki je opravljal tudi službo

gorenjskega arhidiakona. Slovesnost je bila v spovednici ob 11. uri, vendar brez pridige.⁶⁷

38. Dne 27. maja 1759 je opatinja Marija Maksimilijana Reigersfeld sprejela **Marijo Ano Kristino Sinkovec** iz Samoborja na Hrvaškem. Ta je bila hči Martina Ignaca Sinkovca, najemnika gradu Sevnica in Samobor, gospostev grofov Auerspergov, in njegove žene Konstance, roj. Malek, iz Štajerske. Rojena je bila 14. 6. 1741. Istega dne je v samostan vstopila tudi **Regina Toman**, hči Jurija Tomana in njegove žene Barbare, roj. Žigan iz Radovljice, in sicer v 17. letu starosti. Slovesnost redovne preobleke je pri obeh vodil samostanski spovednik Matej Dolenc, po pooblastilu gorenjskega arhidiakona Petazzija. Dolenc je opravil pridigo v slovenskem jeziku. Prva kandidatinja je dobila redovno ime *Marija Konstanca*, druga pa *Marija Neža*. Redovne zaobljube sta ona in prej omenjena Sinkovčeva opravili 1. junija 1760, v roke opatinje Marije Terezije Križaj in navzočnosti ljubljanskega kanonika ter gorenjskega arhidiakona, sicer pa doktorja Svetega pisma Jožefa Volviča, ob 11. uri v spovednici zraven zakristije. Na slovesnosti je v cerkvi v slovenskem jeziku pridigal samostanski spovednik Matej Dolenc.⁶⁸ Regina Toman je umrla 21. marca 1807, ob 11. uri zvečer, v 65. letu starosti in 47. letu redovništva. V obdobju od razpustitve klariškega samostana do prihoda graških uršulink je bila izvoljena za opatinjo in prav ona je uršulinski predstojnici Mariji Emeriki Bathyani izročila oziroma predala samostan klaris. Pozneje je mesto prednice v samostanu zavrnila, četudi so jo sestre želele imeti za prednico. To je utemeljevala s slabim zdravjem, v resnici pa je bila toliko ponižna, da ni hotela sprejeti te službe.⁶⁹

39. Dne 12. avgusta 1761 je opatinja Marija Terezija Križaj sprejela v samostan **Marijo Franciško Elizabeto Jugovič**, rojeno v Ljubljani in vzgojeno v Škofji Loki, hčer Jožefa Jugoviča in njegove žene Marije Ane, roj. Garzaroli. Rodila se je 7. novembra 1743, ob 8. uri zvečer. Redovno ime: *Marija Kordula*. Umrla je 18. januarja 1822, ob četrtna eno ponoči, v 79. letu starosti in 61. letu redovništva. Bila je tako ljubezniva do svojih sester, da so jo klicali kar "mamica" (Mamerl). Bila je zelo nadarjena za ročno delo, zlasti v štikariji, lepo je znala tudi krasiti.⁷⁰

40. Istega dne je bila sprejeta v samostan tudi **Marija Jožefa Križaj** iz Škofje Loke, hči Jožefa Križaja, trgovca in mestnega svetnika, ter njegove žene Marije Helene Peterman. Rojena je bila 3. marca 1744. Redovno ime: *Marija Aleksaja*. Slovesnost njene redovne preobleke je so-

⁶³ Kronika, str. 76, 77.

⁶⁴ MK, str. 71, 72.

⁶⁵ Kronika, str. 77, 78.

⁶⁶ MK, str. 68, 69.

⁶⁷ Kronika, str. 78.

⁶⁸ Kronika, str. 79, 80.

⁶⁹ MK, str. 95.

⁷⁰ MK, str. 104.

časno kot za prej omenjeno vodil goriški nadškof Carel Mihael Attems. Na slovesnosti je imel nemško pridigo pater Adam Pirkendorfer, redni kapucinski nedeljski nemški pridigar v Ljubljani. Redovne zaobljube sta opravili 15. avgusta 1762 v roke opatinje Marije Terezije Križaj ter v navzočnosti ljubljanskega kanonika in gorenjskega arhidiakona Volviča (v spovednici zraven zakristije ob 11. uri), v slovenskem jeziku je pridigal kapucinski nedeljski pridigar iz Škofje Loke.⁷¹ Omenjena je umrla 29. decembra 1773, med 5. in 6. uro zjutraj, v 31. letu starosti in 12. letu redovništva. Bila je pobožna. Pet let je bolehalo za vodenico in drugimi hudimi boleznimi. Še pri dobrem razumu je prejela tudi vse zakramente, in sicer z veliko pobožnostjo. Pokopal jo je Luka Kerlin, samostanski spovednik.⁷²

41. Dne 12. septembra 1762 je opatinja Marija Frančiška Križaj v samostan sprejela **Marijo Terezijo Lužar** iz Škofje Loke, hčer Andreja Lusnerja, cesarsko kraljevega prejemnika v Poljanah, in njegove žene Marije Terezije, roj. Marzini, staro 17 let in 3 dni. Istega dne je bila tudi preoblečena in dobila je redovno ime *Marija Benedikta*. Umrla je 29. septembra 1770, med 3. in 4. uro zjutraj, v 25. letu starosti in 8. letu redovništva. Gojila je posebno pobožnost do Deteta Jezusa. Imela je hudo in bolečo bolezen, in kljub temu da je imela 3 tedne velike bolečine, je vse herojsko prestala in se ni niti enkrat pritoževala.⁷³ Preobleka je potekala v navzočnosti arhidiakona Volviča, pridigo v nemškem jeziku pa je opravil pater Vincenc Marijašič, nekdanji frančiškanski provincial. Redovne zaobljube so ona in v nadaljevanju omenjeni dve novinki naredile 14. septembra 1763, v roke opatinje Križajeve in pred samostanskim spovednikom Matejem Dolencem – pooblaščenim komisarjem, ob 11. uri v spovednici zraven zakristije, pri čemer je imel omenjeni spovednik pridigo v nemškem jeziku.⁷⁴

42. Istega dne je bila sprejeta in preoblečena tudi **Ana Marija Jožefa Elizabeta Hochmuth** iz trga "Alten Zetlisch" v Plzenskem okrožju na Češkem; bila je hči Antona Mihaela Hochmutha, meščana, pevca in šolskega mojstra v omenjenem kraju in njegove žene Marjete. Rojena je bila 1. 3. 1737. V samostan je bila sprejeta zato, ker se je spoznala na glasbo, in v samostanu naj bi za glasbo skrbela tako dolgo, kot bi zmogla; zaradi tega ji ni bilo treba v samostan prinesiti nič premoženja. Redovno ime: *Marija Nepomukena*. Umrla je že 12. decembra 1768, med 10. in 11. uro ponoči. Zelo resno je izvajala glasbo v Božjo čast, pa tudi v drugih samostanskih stvareh je bila prizadevna. V zadnjih dveh letih je bila ve-

činoma bolna in vedno oslabiljenih moči. Umrla je v starosti 33 let in v 7. letu redovništva. Do zadnjega je bila razumna in z veliko pobožnostjo je prejela svete zakramente, molila pa je tudi ob blagoslovljenih svečah. Pokopal jo je samostanski spovednik Matej Magušer.⁷⁵

43. Istega dne pa je v samostan vstopila tudi **Marija Terezija Frantz** iz Zettliza, nedaleč od Karlovih Varov na Češkem, hči v umetnosti izvedenega Janeza Venčeslava Frantza, šolskega mojstra in pevca v župnijski cerkvi sv. Ane v Zettlizu, in njegove žene Barbare. Rojena je bila 8. 10. 1744. V samostan je bila sprejeta tudi zato, ker je bila veščica v muziciranju. To naj bi v samostanu opravljala tako dolgo, kot bi zmogla, in zaradi tega ji ni bilo treba v samostan prinesiti nič premoženja. Redovno ime: *Marija Vincencija*. Umrla pa 10. februarja 1770, med 11. in 12. uro ponoči. Vseskozi je v samostanu živela po redovnih pravilih. Bolna je bila 6 dni. Stara je bila komaj 26 let in bila 8 let v redovnica.*⁷⁶

44. Dne 5. februarja 1764 je opatinja Križajeva sprejela v samostan **Marijo Konstanco Zierheim**, hčer Franca Adama barona von Zierheima in njegove žene Marije Jožefe, roj. Gallenfels. Bila je v 24. letu starosti. Istega dne je bila redovno preoblečena, in sicer s privoljenjem stolnega kanonika in gorenjskega arhidiakona Volviča. Mašo je vodil prelat Busseth, in sicer okoli 11. ure; v slovenskem jeziku je pridigal pater Štefan. Redovno ime: *Marija Salezija*. Redovne zaobljube je naredila 10. februarja 1765, v roke omenjene opatinje in v navzočnosti stolnega kanonika Volviča, ki je opravljal funkcijo gorenjskega arhidiakona in prelata barona Tauffererja, nemško pridigo pa je imel loški kapucinski gvardijan pater Adam Peter.⁷⁷ Umrla je 29. septembra 1804, ob 9. uri zvečer, v 65. letu starosti in 44. letu redovništva.⁷⁸

45. Dne 10. aprila 1768 je opatinja Križajeva sprejela v samostan **Marijo Felicito Damiani**, staro 17 let. Omenjena je bila hči Janeza Krstnika Damianija in njegove žene Marije Magdalene, roj. Milost von Mildenheimb. V tem letu je bila pred omenjeno opatinjo in stolnim kanonikom Volvičem tudi preoblečena in je dobila redovno ime *Marija Jera*. Istega dne je bila v samostan sprejeta tudi **Marija Katarina Frantz** iz Zettliza pri Karlovih Varih na Češkem, hči Janeza Venčeslava Franza. Dobila je redovno ime *Marija Matilda*. Obe sta opravili redovne zaobljube 16. aprila 1769, v roke omenjene opatinje in v navzočnosti Jožefa Volviča in celotnega konventa. Pridigal je oficial Stolne cerkve Jožef Krayll.⁷⁹

⁷¹ Kronika, str. 80, 81.

⁷² MK, str. 82.

⁷³ MK, str. 76, 77.

⁷⁴ Kronika, str. 81, 82.

⁷⁵ MK, str. 74.

⁷⁶ MK, str. 75.

⁷⁷ Kronika, str. 82, 83.

⁷⁸ MK, str. 94.

⁷⁹ Kronika, str. 83, 84.

Freska na nunski cerkvi v Škofji Loki

46. Dne 12. avgusta 1770 je opatinja Marija Serafina Warnuss sprejela v samostan **Frančiško Ksaverijo Wolkensberg** iz Puštala (Purgstall), staro 16 let, hčer Franca Rudolfa Wolkensperga in njegove žene Marije Rozalije. Ta je bila istega leta tudi redovno preoblečena pred opatinjo in gorenjskim arhidiakonom Volvičem, ob običajni slovesnosti, pri kateri je dobila redovno ime *Marija Alojzija*. Umrla je že v dobi noviciata, 1. marca 1771 med 5. in 6. uro zjutraj. Omenjena novinka je po spodbudi Sv. Duha s 16. leti z veliko vnemo herojsko zapustila svet in vstopila v klariški red, kljub temu da je bila zelo lepega telesa. Rekla je, da hoče biti na vsak način sprejeta v ta red, četudi bi morala že v prvem tednu po redovni preobleki umreti. Potem pa se je zgodilo, da res ni mogla biti več kot pol leta novinka, ker je zbolela in umrla.⁸⁰

47. Istega dne kot Wolkensbergova je bila sprejeta tudi **Marija Katarina Žnideršič** iz Kroke na Gorenjskem, hči Antona Žnideršiča in njegove žene Jere; bila je v 17. letu starosti. Dobila je redovno ime *Marija Nepomukena*. Pri slovesnosti je pridigal ljubljanski frančiškanski gvardijan pater Honorat. Redovne zaobljube je opravila v roke omenjene opatinje in v navzočnosti gorenjskega arhidiakona Volviča ter celotnega konventa 12. avgusta 1771.⁸¹ Umrla je 20. marca 1814 ob pol devetih zjutraj v 68. letu starosti in 44. letu redovništva. Klarisa je bila 11 let. Njena posebna pobožnost je bila usmerjena k Detetu Jezusu. Znana je bila po tem, da je izdelala nešteto voščenih kipcev Deteta Jezusa in se nenehno trudila v posnemanju njegovih vrlin.⁸²

48. Dne 4. oktobra 1772 je opatinja Marija Serafina Warnuss sprejela v samostan dve dekleti,

in sicer **Jožefo** in **Marijo Schildenfeld** s Planine, hčerki Janeza Krstnika Schildenfelda in njegove žene Marije Sibile, roj. Žigan. Prva je bila v 17., druga pa v 16. letu starosti. Slovesnost redovne preobleke je po odobritvi gorenjskega arhidiakona vodil samostanski spovednik Matej Magušar, pridigo v slovenskem jeziku pa je imel kapucin pater Viktorin. Prva kandidatinja je dobila redovno ime *Marija Vincencija*, druga pa *Marija Klara*. Redovne zaobljube je smela *Marija Vincencija* (zaradi vladnega dekreta z dne 19. decembra 1770, da novinke ne smejo narediti redovnih zaobljub pred dopolnjenim 24. letom starosti), opraviti šele 11. aprila 1779 (bela nedelja), potem ko je kar 6 let in pol čakala na primerno starost. Zaobljube je naredila v roke opatinje Serafine Warnuss in v navzočnosti gorenjskega arhidiakona Inocenca, barona Taufererja, in celotnega konventa. Pridigal je samostanski spovednik Luka Kerlin. *Marija Klara* pa je opravila redovne zaobljube na belo nedeljo, 2. aprila 1780, potem ko je na to čakala kar 7 let in pol. Pri slovesnosti je pridigal kapucin pater Didakum.⁸³ *Marija Klara Schildenfeld* je umrla 26. januarja 1812, ob 3. uri popoldne v 55. letu starosti in 42. letu redovništva. Bila je že dve leti redovnica – klarisa, ko je z 19. leti postala uršulinka.⁸⁴ *Marija Vincencija* (od sv. Uršule) Schildenfeld pa je umrla 27. februarja 1830, ob pol osmih zjutraj, v 75. letu starosti in 51. letu redovništva.⁸⁵

49. Dne 8. septembra 1773 je opatinja Marija Serafina Warnuss sprejela v samostan **Marijo Rozalijo Rauber** iz Kota (von Winkl), hčer Hansa Jakoba Rauberja in njegove žene Marije Antonije, grofice Auersperg (Turjaške). Bila je v 18. letu starosti. Istega dne je bila tudi preoblečena, in sicer pred opatinjo in gorenjskim arhidiakonom in stolnim kanonikom Seifriedom grofom Auerspergom. Pri slovesnosti je imel pridigo v slovenskem jeziku spovednik Luka Kerlin, in sicer ob 11. uri. Omenjena je dobila redovno ime *Marija Antonija*. Redovne zaobljube je opravila 12. septembra 1779, potem ko je 6 let čakala na primerno starost. Pridigo v nemškem jeziku je imel arhidiakon Tauferer.⁸⁶ Umrla je 14. marca 1817 ob pol šestih popoldne, v 61. letu starosti in 44. letu redovništva. Bila je 9 let klarisa, nato pa je bila 35 let uršulinka.⁸⁷

50. Dne 11. septembra 1774 je opatinja Serafina Warnuss sprejela v samostan dve dekleti. Prva je bila **Marija Katarina Zajč (Zaitsch)** iz Bernice pri Hrastini na Hrvaškem. Stara je bila 17 let in je bila hči Jurija Zajča ter njegove žene Marije Rozalije, roj. Galinz. Druga je bila **Marija**

⁸³ Kronika, str. 87, 88, 91.

⁸⁴ MK, str. 97.

⁸⁵ MK, str. 111.

⁸⁶ Kronika, str. 88, 89, 91.

⁸⁷ MK, str. 100, 101.

⁸⁰ MK, str. 77-79.

⁸¹ Kronika, str. 85, 86.

⁸² MK, str. 98-100.

Jera Bizjak, stara 15 let, iz Kranja, hči Janeza Krstnika Bizjaka in njegove žene Ane, roj. Irlich. Slovesnost redovne probleke je potekala za obe 11. 9. ob 11. uri. Vodil jo je gorenjski arhidiakon Seifried Auersperg; pridigo v slovenskem jeziku je imel samostanski spovednik Luka Kerlin. Prva kandidatinja je dobila redovno ime *Marija Alojzija*, druga pa *Marija Cecilija*.⁸⁸ Omenjeni dve sta bili novinki, ko so razpustili samostan klaris. Zato sta morali takrat, potem ko sta sicer že 7 let in pol preživele v redu, znova oditi v svet oziroma izstopiti iz samostana. To naj bi se skladno z dekretom moralo zgoditi v mesecu dni po razpustitvi samostana. V tem primeru pa se je iztop omenjenih dveh novink opravil 5. marca 1782.⁸⁹

51. Dne 21. aprila 1828, ob 1. uri popoldne, je v 82. letu starosti in v 58. letu redovništva umrla nekdanja klarisa **Marija Antonija (od sv. Angele) Mariens**. Bila je preoblečena v klariškem samostanu v Ljubljani, nato pa je po razpustitvi le-tega vstopila k loškim uršulinkam.⁹⁰

Na koncu naj omenim še nekatere pomebne, v Kroniki opisane dogodke iz 17. in 18. stoletja, ki bogatijo naše vedenje o zgodovini loškega samostana.

Leto 1687 – Smrt opatinje Regine Taller in izvolitev M. F. Adelman ter s tem povezane težave

Smrt opatinje Regine Taller je za seboj prinesla veliko in nepredstavljivo zlo, ki so se mu "obglavljeni ubogi udje" (t. j. sestre v samostanu) zelo boleče zoperstavili. Zaradi smrti samostanu potrebnega vodstva jim je ostra cesarjeva zapoved nalagala, da se leto dni niso smele dopisovati z nobenim zunanjim človekom oziroma niso smele imeti z zunanjimi ljudmi nobenega stika. Kronika poroča, da je "to pred svetom pomenilo skoraj tako kot smrt; zato pa je bila toliko večja duhovna tolažba, ki so jo prejemale uboge sestre. Te dogodke bi pravzaprav morale zapisati v samostansko zgodovinsko knjigo, ker pa dotlej še ni pripravljena, niti je še niso začele pisati, se bodo ti dogodki, da se kljub vsemu ne bi pozabili, zapisali kar v samostanski kroniki".

Ko se je torej s smrtjo opatinje Regine Taller končalo njeno opatovanje, je ostalo njeno mesto prazno celo leto, zaradi težkega in prej še nikoli pretrpenega bremena, s katerim je cesar Leopold I. v nasprotju z vseskozi upoštevanjo prastaro navado obremenil ta ubogi samostan. V svojem ukazu je namreč prepovedal volitve nove opatinje, vse dokler ne prispejo v samostan od vlade imenovani komisarji; ob njihovi navzočnosti naj bi se izvolila nova opatinja. V tem vmesnem času

so samostanu vladale kot vikarije tri najstarejše sestre, ki jih je potrdil tudi samostanski spovednik, in sicer: sestra Katarina, sestra Frančiška, ki je bila nato izvoljena tudi za opatinjo in sestra Ludvika. Vse tri so se med seboj kar najbolje razumele in so bile vseskozi enega srca, mišljenja in volje: kar je torej ena izmed njih želela ali naredila, to je bilo vseč tudi drugi in tretji in nasprotno. Iz tega je sledilo, da so jim tudi druge redovnice izkazovale vso ljubezen in pokorščino, kot bi bile vse tri sestre opatinje. In ob tem trojnem vodenju samostana, ki je bilo v bistvu enojno, je užival konvent čudoviti mir, najstrože je izpolnjeval samostanske običaje in pravila; s tem je bilo zadovoljno tudi duhovno vodstvo, to je takratni gorenjski arhidiakon Janez Mihael Ferri. Ta je, vzpodbujen zaradi teh razmer, pisal v samostan, "kako se mu dopade in kako tolažilno je, da zmorejo ti slabotni udje, ki so še vedno brez pravega samostanskega duhovnega vodstva, takšno soglasje in se tako miroljubno med seboj prenašati."

Tako je samo tri dni trajajoči običaj, da se s pismi in podobnim ne sme z nikomer dopisovati, niti se ne sme govoriti z zunanjimi ljudmi, ne glede na to ali je šlo za redovno-duhovne ali za svetne osebe (razen v skrajnem primeru, če bi se kaj hudega zgodilo), trajal kar celo leto. Še zlasti, ker so tri samostanske vikarije (vršilke dolžnosti opatinje) sklenile to zapoved najstrože spoštovati. To obdobje je trajalo tako dolgo, dokler niso čez leto dni stanovitno, zvesto in neutrudno obhajali aniverzarij, ali obletnico smrti prejšnje opatinje. V tem času so veliko molile in se zanašale na Božjo tolažbo, da bi bile osvobodene tega cesarskega bremena komisarjev. Te molitve pa so v Božjih ušesih naletele na posluš in Bog jim je pomagal. Tako je bilo nevzdržno cesarjevo breme glede aniverzarija in komisarjeve navzočnosti ob volitvah opatinje ugodno rešeno.

Ta nesrečni odlog izvolitve opatinje, pa tudi naporna in dolgotrajna prizadevanja za odpravo komisarjev je loški samostan, ki je zaradi zvišanja protiturškega davka bil že prej kar ob tretjino svojega premoženja, veliko stalo. Vse te težave pa so bile tudi pokazatelj neverjetno močne upornosti, s katero se je postavila po robu nova, z vsemi glasovi konventa izvoljena opatinja Marija Frančiška Adelman, da bi bila potrjena in da bi tako tudi nastopila to službo. Ta dolgi spor je vzel opatinji od dneva izvolitve veliko časa, vse dokler se mu ni, pod grožnjo od duhovnega vodstva, da krši redovno pokorščino, kakor tudi z grožnjo uporabe "duhovnega orožja", da bo padla v prekletstvo, morala podvreči.⁹¹

⁸⁸ Kronika, str. 89, 90.

⁸⁹ Kronika, str. 92.

⁹⁰ MK, str. 110, 111.

⁹¹ O takratnih prizadevanjih loških klaris za izvzetje od novega načina volitve opatinje se je ohranilo nekaj dokumentov tudi v arhivu Vicedomskega urada za Kranjsko (hrani ARS). Tako so se s prošnjo, da bi bile oproščene novega načina volitve in umestitve opatinje obrnile na takratnega kranjskega vicedoma

Tako je bila Frančiška Adelman na torek, 16. septembra 1687 z velikim trpljenjem in bolečino povzdignjena v opatinjo. Po drugi strani pa je bil konvent vesel, da je dobil novo duhovno mater. Na soboto, 15. novembra tega leta je bila razglašena in potrjena za opatinjo.⁹²

Omenjena opatinja je že ob preobleki v soglasju s samostanskim spovednikom Pavlom Bergamašem prevzela tudi ime *Marija* in potem je kot magistra novink tudi vse svoje novinke navduševala k temu, da so prevzele redovno ime *Marija*. Ker pa sta bila tudi loški samostan in samostanska cerkev posvečena Mariji, je opatinja sestram predlagala, da bi vse sestre v tem samostanu prevzele kot prvo redovno ime *Marija*. To se je zgodilo 21. 11. 1687, teden dni po njeni izvolitvi za opatinjo. To je bilo na praznik Marijinega darovanja v templju, po spovedi in obhajilu.⁹³

Leto 1692 – Namestitev rešetak

Dne 11. avgusta 1692, v obdobju vladanja opatinje Marije Frančiške Adelman so bile nameščene železne rešetke v notranji sobi za goste nad kaplanijo. Za namestitev teh rešetak so izvedli tri glasovanja. Pri prvem glasovanju sta bili dve sestri proti, pri drugem ena, pri tretjem pa so bile vse za namestitev rešetak. Ta namestitev rešetak je bila iz različnih razlogov

Franca Adama Ursinija grofa Blagaja. Ta je 24. maja 1687 s prošnjo seznanil tudi cesarja Leopolda I. Poročal mu je, da loške klarise utemeljujejo svojo prošnjo tako:

- samostan ima le nezatno zemljiško posest, pa še ta je Lambergov fevd, zaradi česar mora samostan ob umestitvi vsakokratne opatinje Lambergom plačati posebno pristojbino za vnovično podelitev te posesti v fevd. Zato samostan ne bi zmožal še izdatkov za cesarsko komisijo, ki bi prišla v samostan, ali pa bi moral celo zmanjšati število redovnic in bi bila tako "mnogim plemiškim gospodičnam in drugim pobožnim dekletom zaprta pot v samostan";

- volitve opatinje so v samostanu vedno potekale v redu. Redovnice so vedno izbrale najsposobnejše in najbolj izkušene sestre;

- redovnice se obvezujejo, da bodo tudi v prihodnje izvolile opatinje, ki bodo ustrezale ne le z duhovnega vidika, ampak bodo tudi sposobne upraviteljice samostanskega imetja.

Cesar je končno le ugodil prošnjam loških klaris in tako je bil 23. avgusta 1687 v Gradcu izdan odlok, v katerem cesar odloča, da se loške klarise oprosti tako novega načina volitev in umestitve opatinje kakor tudi intervencije cesarskih komisarjev; vse to pa pod pogojem, da morajo vsako spremembo v vodstvu samostana javiti pristojnim državnim uradom (vicedomskemu uradu).

Iz ohranjenih dokumentov je razvidno, da so se loške klarise tega strogo držale in so smrt vsakokratne opatinje in izvolitev nove vedno naznanile vicedomskemu uradu. – Majda Smole: *Vicedomski urad za Kranjsko 13. stol. – 1747*, 1. del. Cerkvene zadeve, lit. A – F, Ljubljana 1985, str. 40, 41.

⁹² Kronika, str. 31-33.

⁹³ Kronika, str. 34, 35.

predlagana že na nekem zboru redovnic pred 30 leti. Za ta namen so že pripravili neko sobo in lesene rešetke. Ker pa ima dobro več nasprotovanj kot slabo, se ta želja pred 30 leti ni mogla uresničiti. Tedaj pa sta opatinja in samostanski spovednik Bergamaš na zboru sester, to zadevo tako močno zagovarjala, da so sestre v to privolile. Pri tem so sestre pokazale tolikšno veselje, da tega skoraj ni mogoče povedati. Zlasti so se temu čudili delavci (ki so nameščali rešetke) sami, pa tudi nekaj drugih svetnih gospodov, ki so bili takrat poleg spovednika tam navzoči. Niso mogli razumeti, da se sestre bolj veselijo svojega zaprtja, kot da bi ostale odprte.⁹⁴

O uvedbi in odpravi igranja gosli v samostanu

Poleg ureditve rešetak so leta 1692 uvedli tudi igranje gosli, in sicer "zaradi mnenja in svetovanja številnih ljudi, da bi bilo za kor dobro, če bi s spremljevalnim igranjem malce zaobšli staro navado ter bi orglam in naravnim glasovom dodali novo lepoto. To pa očitno Bogu ni bilo všeč in je podobno kot v Babilonu jezike zmešal sestram "jezike hotenja oziroma želja", tako da se niso mogle med seboj enodušno sporazumeti, ali ohraniti začeto navado igranja gosli tudi v prihodnje ali ne. Odločile so se za odpravo gosli, in sicer delno zaradi povzročanja nemira, ki zelo moti samostansko tišino, namenjeno opravljanju pobožnosti, molitvi in branju duhovnih knjig. Istega mnenja je bil tudi samostanski spovednik. Ta je končno tudi dal predlog, ki so mu pritrdile tudi opatinja in večina sester, da se igranje gosli popolnoma preneha, ker le-te tudi ne ustrezajo popolnoma klariškemu Vodilu in Konstitucijam ter prinašajo več nevšečnosti kot koristi. Tako se je tudi zgodilo. Bila pa je odprava gosli podkrepljena tudi z litanijami Matere božje, ki so se v čast Materi božji na praznik njenih 7. bolečin, opravljale namesto ob spremljavi gosli ob spremljavi orgel; s tem so bile gosli popolnoma odpravljene."⁹⁵

Leto 1717

Dne 8. decembra 1717 je opatinja Marija Petričević prejela od Svetega sedeža bulo, da lahko ustanovi novo bratovščino naše ljube Gospe in nebeške Kraljice oziroma njenega Brezmadežnega spočetja in jo tudi vzdržuje. Zato je bila 8. 12. 1717 v navzočnosti gorenjskega arhidiakona Flachenfelda velika slovesnost. Tega dne je veljal tudi popolni odpustek. Prav tako je papež Klemen XI. privilegiral glavni oltar pred vsemi brati in sestrami te bratovščine, da se bere vsako soboto z mašno daritvijo, ampak ta

⁹⁴ Kronika, str. 38, 39.

⁹⁵ Kronika, str. 39, 40.

odpustek se lahko obnovi vsakih 7 let.⁹⁶

Leto 1719

Dne 22. oktobra 1719 je opatinja Marija Barbara Petričevič obhajala slovesnost 50-letnice redovnih zaobljub in opravila tako imenovano drugo redovno zaobljubo. Slovesnost je potekala v navzočnosti ljubljanskega generalnega vikarja in mestnega župnika v Kranju Jakoba Schillinga. Slovesnost je potekala ob 17. uri, v nemščini pa je pridigal frančiškan Sigismund Škerpin.⁹⁷

S tem se končuje predstavitev drugega dela Kronike loških klaris, ki obsega vstopne redovnic – klaris v 18. stoletju in datume njihovih smrti vse do leta 1830. Loški klariški samostan je bil leta 1782 razpuščen in predan v upravo uršulinkam. V samostanu bivajoče klarise so večinoma prestopile v nov red in umrle kot uršulinke. Pisanje Kronike se z letom 1782 ne konča, ampak se nadaljuje, vsebina pa časovno že presega postavljeni okvir, zato zgodnje uršulinsko obdobje loškega samostana še vedno ostaja bolj ali manj neraziskano in pomeni nov izziv za prihodnje raziskovanje.

Sv. Klara, Kronika loških klaris, detajl.

⁹⁶ Kronika, str. 55, 56.

⁹⁷ Kronika, str. 58.